

Sygn. akt IC 2178/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Szerer

Protokolant : Magdalena Paruch

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2016 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą we W.

przeciwko P. P., A. P., J. P., K. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanych: P. P., A. P., J. P. oraz K. P. na rzecz strony powodowej (...) N. (...) z siedzibą we W. solidarnie kwotę 131. 330,16 zł (sto trzydzieści jeden tysięcy trzysta trzydzieści złotych 16/100) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 września 2015 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że zapłata dokonana przez którąkolwiek z osób pozwanych zwalnia pozostałych pozwanych w zakresie dokonanej zapłaty oraz z ograniczeniem odpowiedzialności K. P. do prawa własności gruntowej położonej w B. dla której Sąd Rejonowy w (...) VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której ustanowiona została hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 119.168,40 zł ;

II.

zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 10.184,00 zł w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2178/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (...) z siedzibą we W. domagał się od pozwanych P. P., A. P., J. P., K. P. wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczeniem, że pozwani mają zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 131.330,16 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że zapłata dokonana przez którąkolwiek z osób pozwanych zwalnia wszystkich pozostałych pozwanych w zakresie dokonanej zapłaty oraz z ograniczeniem odpowiedzialności K. P. do prawa własności nieruchomości gruntowej położonej w B., dla której Sąd Rejonowy w (...) Wydział VII Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której ustanowiona została hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 119.168,40 zł. Nadto domagała się zasądzenia od pozwanych na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku skierowania sprawy do rozpoznania na rozprawie, strona powodowa wniosła o wydanie wyroku zasądzającego od pozwanych kwoty 131.330,16 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że zapłata dokonana przez którąkolwiek z osób pozwanych zwalnia wszystkich pozostałych pozwanych w zakresie dokonanej zapłaty oraz z ograniczeniem odpowiedzialności K. P. do prawa własności nieruchomości gruntowej położonej w B., dla której

Sąd Rejonowy w (...) Wydział VII Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), na której ustanowiona została hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 119.168,40 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 30 maja 2008 r. pozwani zawarli z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu hipotecznego nr (...), mocą której bank udzielił kredytu w kwocie 70.099,06zł indeksowanego kursem franka szwajcarskiego, a spłata zobowiązania została zabezpieczona przez ustanowienie hipoteki umownej kaucyjnej na nieruchomości położonej w B., dla której Sąd Rejonowy w (...) Wydział VII Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Podniósł, iż wskutek zaprzestania regulowania zobowiązań wynikających z umowy kredytu powód wypowiedział pozwanym umowę, a zobowiązanie stało się wymagalne. Naprowadzał, iż z uwagi na beczynność pozwanych w zakresie spłaty zobowiązania bank w dniu 30 listopada 2011 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który postanowieniem SR w (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wskazywał, iż w dniu 31 marca 2014 r. pierwotny wierzyciel zawarł ze stroną powodową umowę przelewu w/w wierzytelności.

W dniu 6 października 2015 r. Sąd Okręgowy w (...) uwzględnił żądanie powoda i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 2 listopada 2015 r. pozwani K. P., P. P. i A. P. złożyli sprzeciw od nakazu, podnosząc zarzut przedawnienia.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 30 maja 2008 r. pomiędzy (...) Bank S.A.(...) Oddział w Ł. a P. P. J. P., A. P. zawarta została umowa kredytu hipotecznego nr (...), mocą której bank udzielił kredytu w kwocie 70.099,06 zł indeksowanego kursem (...). Kwota udostępnionych środków, w dniu ich wypłaty została przeliczona na walutę obcą- frank szwajcarski ((...)). Na dzień sporządzania umowy równowartość kredytu wyrażona w walucie obcej stanowiła kwotę 34.857,81 CHF.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka kaucyjna na rzecz banku w złotych polskich do kwoty 170% kwoty kredytu na nieruchomości: lokal mieszkalny nr (...) o pow. 42,44 m2 położony w B. przy ulicy (...) (nr księgi wieczystej- (...))

dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) wraz z aneksem- k. 17- 33

odpis zwykły księgi wieczystej nr (...)- k. 34-37

Wobec zaprzestania przez pozwanych P. P., A. P. i J. P. regulowania zobowiązań wynikających z umowy kredytu hipotecznego (...) Bank S.A. dokonał wypowiedzenia w/w umowy.

bezsporne

W dniu 30 listopada 2011 r. (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego w (...) VIII Wydział Cywilny z dnia 30 stycznia 2012 r. (sygn. akt VIII Co 4430/11) został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 30.11.2011 r.- k. 38

postanowienie SR w (...) z dnia 30.01.2012 r.- k.39- 40

Wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec P. P., A. P. i J. P.. Postępowanie to zostało umorzony w całości postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) M. J. dnia 13 maja 2015 r. (sygn.akt Km 2825/12).

dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy SR w (...) z dnia 13.05.2015 r.- k. 41- 42

W dniu 31 marca 2014 r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której została ona w całości przeniesiona na stronę powodową wraz ze wszystkimi ustanowionymi zabezpieczeniami.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności nr (...) – k. 43-77

W dniu 4 stycznia 2010 r. doszło do połączenia (...) S.A. z siedzibą w K. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. będący spółką przejmującą, stał się podmiotem wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej (...) Bank S.A. z siedzibą w K.. Po połączeniu wierzyciel występował w obrocie pod nazwą (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

W dniu 1 czerwca 2012 r. doszło do połączenia (...) Bank S.A. z siedzibą w W. doszło do połączenia (...) Bank S.A. z siedzibą w W. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. G. Bank z siedzibą w W. będący spółką przejmującą, stał się podmiotem wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Od dnia połączenia wierzyciel występuje w obrocie pod nazwą (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

bezsporne

Na wniosek wierzyciela strony powodowej w księdze wieczystej dokonano wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego.

dowód: odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) - k. 34-37

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa domagała się od pozwanych zapłaty kwoty 131.330,16 zł wywodząc zasadność swego roszczenia z umowy kredytu łączącej P. P., A. P. i J. P. z (...) Bank S.A. z/s w K., podnosząc iż wierzytelność z niej wynikająca na mocy umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 31 marca 2014 r. przeniesiona została na stronę powodową.

Pozwani nie kwestionując roszczenia strony powodowej ani co do zasady ani co do wysokości, jak też nie powołując żadnych okoliczności uzasadniających uznanie roszczenia strony powodowej za bezzasadne, obronę swą przed żądaniem powoda ograniczyli do podniesienia zarzutu przedawnienia.

Konstruując stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, tj. umowie kredytu nr (...) wraz z aneksem, bankowym tytule egzekucyjnym opatrzonym klauzulą wykonalności, postanowieniu Komornika Sądowego umarżającego postępowania egzekucyjne, a także umowie cesji wierzytelności i odpisie zwykłym księgi wieczystej. Sąd ocenił powyższe dowody jako wiarygodne. Ich autentyczności, rzetelności i treści żadna ze stron nie kwestionowała, dowody te nie budziły również zastrzeżeń ze strony Sądu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Wskazać należy, iż powyższe- uznane za wiarygodne- dowody przedłożone przez stronę powodową potwierdzają zarówno fakt cesji wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. z wobec P. P., A. P. i J. P. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 31.03.2014 r. na rzecz powoda oraz istnienie i wysokość wierzytelności powoda wobec pozwanego. Strona pozwana nie podważyła prawdziwości dokumentów złożonych przez stronę powodową i nie przedłożyła żadnych dowodów, które mogłyby świadczyć o tym, iż treść tych dokumentów jest niezgodna z prawdą.

Aktualnie zobowiązanie pozwanych wobec powoda wynosi 131.330,16 zł, na którą to kwotę składa się: należność główna w kwocie 93.495,73zł, odsetki umowne naliczone za okres korzystania z kapitału przez wierzyciela pierwotnego od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia 3 sierpnia 2011 r. w wysokości 9,83%, tj.804,42 zł, odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego do dnia poprzedzającego dzień cesji wierzytelności.- 26.729,53 zł oraz odsetki ustawowe naliczone od kwoty głównej przez stronę powodową po dniu cesji wierzytelności- 10.300,48 zł. W toku niniejszego postępowania pozwani nie zaprzeczyli, by powyższa okoliczność była niezgodna z prawdą. Nie został przedstawiony żaden dowód potwierdzający wywiązanie się pozwanych z obowiązków wynikających z zawartej przez nich umowy kredytu.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (art. 354 § 1 k.c.). Niewątpliwie w umowie kredytu z dnia 31 marca 2014 r. pozwani P. P., A. P. i J. P. zobowiązali się do spłaty kredytu wraz z należnymi odsetkami i opłatami na warunkach szczegółowo określonych w tej umowie. Powyższego zobowiązania pozwani nie wykonali, zaprzestając po spłaceniu kilku rat kredytu, jego dalszej spłaty, w związku z czym pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę, a wypowiedzenie to zostało doręczone pozwanym, po czym po upływie terminu wypowiedzenia całe zadłużenie pozwanych z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami stało się wymagalne. Powyższe zostało wykazane za pomocą omówionych wyżej dowodów. W związku z tym powód, który nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność z tytułu powyższej umowy, miał prawo żądać od pozwanych zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanych, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W przypadku umowy o kredyt brak jest przepisów szczególnych, które regulowałyby odmiennie termin przedawnienia, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma termin wskazany w art. 118 k.c. Nie ulega wątpliwości, że kredyt został udzielony przez kredytodawcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, dlatego termin przedawnienia wynosi trzy lata. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie sądów wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności - stanowi to początek biegu przedawnienia.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie, trzyletni termin przedawnienia roszczenia, określony w art. 118 k.c., rozpoczął bieg po upływie terminu wypowiedzenia umowy kredytu kiedy to roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Termin ten ulegał kilkukrotnemu przerwaniu na skutek kolejnych czynności wierzyciela zarówno pierwotnego, jak i obecnego. Wspomnieć trzeba choćby o złożeniu przez pierwotnego wierzyciela w Sądzie Rejonowym w (...) wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 30 listopada 2011 r., co nastąpiło w dniu 30 stycznia 2012 r. W oparciu o powyższy bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w sądową klauzulę wykonalności wierzyciel złożył do Komornika Sądowego przy SR w (...) wniosek o wszczęcie egzekucji, które to postępowanie zostało następnie umorzony postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. Ta czynność także spowodowała przerwanie biegu przedawnienia. Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 k.c.). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem

lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

W świetle powyższego oraz utrwalonego stanowiska judykatury (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 września 2013 r., I ACa 537/13, LEX nr 1378713, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 565/12, LEX nr 1246853, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58) niewątpliwie w niniejszej sprawie czynności w postaci złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwały bieg przedawnienia roszczenia, w związku z czym termin przedawnienia jeszcze nie upłynął i pozwani nie mogą uchylić się od zaspokojenia roszczenia.

W odniesieniu natomiast do pozwanej K. P. zwrócić trzeba uwagę, iż zarzut przedawnienia nie mógł odnieść zamierzonego skutku, a to z uwagi na treść art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. W myśl tego przepisu przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia właściciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Z powyższego wynika zatem, iż właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje zarzut przedawnienia. W sytuacji gdy faktycznie dojdzie do przedawnienia roszczenia, podniesienie przez dłużnika zarzutu przedawnienia rodzi jedynie skutek w postaci ograniczenia odpowiedzialności takiego dłużnika (odpowiada tylko rzeczowo).

Mając powyższe na uwadze, powództwo należało ocenić jako uzasadnione i zasądzić od pozwanych na rzecz powoda kwotę 131.330,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu i to jego żądanie, jako znajdujące oparcie w przepisach prawa, zasługuje na uwzględnienie. W myśl art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zaś stosownie do art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Przy czym zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W związku z uwzględnieniem powództwa w całości stronę powodową uznać należy za wygrywającą proces, zaś pozwanych za przegrywających. Kierując się tą zasadą w pkt II wyroku Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 10.184,00 zł tytułem kosztów procesu. Na kwotę tę składają się: uiszczona przez stronę powodową opłata stosunkowa od pozwu- 6.567,00 zł (stanowiąca 5% wartości przedmiotu sporu) oraz kwota 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, znajdującą oparcie w treści § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), a także 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.